

Kazimierz Reguła

Wieliczka, pow. Kraków

Informator Archeologiczny : badania 2, 153-154

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

oja i zabarwienie piasku calca ponizej ceramicznej wykladki, jak i stan skorup /ich spieczenie w jednolita niekiedy piaszczysna, zeszklenie domieszki, najsilniejsze przepalenie warstwy najwyzszej/ dowodza, ze w jamie utrzymywana byla pierwotnie, przed sa- instalowaniem w niej grobu, wybitnie wysoka temperatura. Obecnośc kostek międy fragmentami ceramiki sugeruje, ze w jamie dokonano ciałopalenia. Jeśli powyższe przypuszczenie jest słuszne, to od- notowujemy niezwykle rzadkie odkrycie miejsca kremacji zwłok.

Z przeprowadzonego na miejscu wywiadu wynika, ze centrum omentarszyska znajduje się na sąsiedniej parceli /nr 7/, gdzie od kilkadziesiątu lat natrafiano na groby. Aktualnie eksplorowany teren jest zapewne zachodnio-południową peryferią omentarszyska. Parcela nr 7 jest obecnie obsiana zbożem ozimym. Jej badania na- leżałoby przeprowadzić w sierpniu lub wrześniu 1969 r.

WIELICZKA, pow. Kraków

Museum Żup Krakowskich
Wieliczka

Badania prowadził mgr Kazimierz Reguła. Finansowało
Museum Żup Krakowskich w Wieliczce. Drugi sezon ba-
dań. Osada z okresu późnolatańskiego i wczesnego
okresu wpływów rzymskich i wczesnego średniowiecza.

Badania były kontynuacją wykopalisk z 1967 r. Głównym obsza-
rem eksploatacyjnym była północno-wschodnia część osady. Rozkopa-
no przestrzeń o łącznej powierzchni 150 m². Pod przemieszaną zie-
mią, zawierającą obok materiału nowożytnego także ceramikę z młod-
szej fazy wczesnego średniowiecza /XII-XIII w./, wystąpiła na głęb.
80-100 cm od powierzchni, warstwa kulturowa z materiałem późnola-

teńskim i wczesnorzymskim. Zawiera ona duże ilości różnorodnej ceramiki, którą można podzielić na cztery grupy:

1. ceramikę celtycką malowaną, 2. ceramikę grafitową,
3. ceramikę cienkościennej /wazy, czary, misy/, 4. ceramikę grubościenną /naczynia zasobowe i donicowate kultury puchowskiej/.

W warstwie tej znaleziono też osetki i kamienie żarnowe z piaskowca, przedmioty metalowe /fragm. pilnika, nóż, owalna sprzącaska żelazna/, naczynia szklane /uszkodzona mała czarka z cylindrycznym brzegiem i lekko zaokrąglonym brzuścem, zachowany fragmentarycznie puchar/ oraz dwustożkowy przesłik gliniany. Na głęb. 150 cm odkryto wkopane w calec palenisko, 11 jam i dwa prostokątne "rowki".

Palenisko owalne o śred. 90 cm posiadało głęb. 29 cm i zawierało obok polepy, kamieni i węgla drzewnych także kości zwierząt domowych,

Jamy miały przeważnie kształt prostokątny lub owalny i były śladami po szupach poza jedną o średn. 170 cm, spełniającą funkcję jamy zasobowej lub odpadowej. Ciekawym odkryciem były dwa prostokątne obiekty nazwane "rowkami" wypełnione fragmentami ceramiki m.i. grafitowej. W jednym z "rowków" zauważono swęglone szczątki drewnianej beleczki. Ponieważ nie odsłonięto jeszcze całości obiektów /dotychczasowa dł. 150 cm, szer. 40 cm, głęb. 26 cm/ nie można dokładnie ustalić ich funkcji.

Bardzo bogata baza materiałowa wyznacza względnie miarodajną datę użytkowania osady, zamykając ją w latach około 100 r. p.n.e. do około 100 r. n.e.